

Revision bliver ved de principielle Standpunkter, man hidtil har indtaget. Jeg skal altsaa efterfølge Henstillingen ved at tage Spørgsmaalet under Overvejelse sammen med det øvrige, som bliver at overveje med Hensyn til Skattelovenes Revision.

Ogsaa Spørgsmaalet om Fradragene i Skatteindtægten hører, kan jeg sige, selvfølgelig til dem, som maa underkastes en nøje Overvejelse. Det staaar ogsaa mig klart, at disse Fradrag er for smaa, at de ikke svarer til det nuværende Prisniveau og de nuværende Forhold i det hele. Men jeg maa bestemt fastholde, at Spørgsmaalet om Fradragene er et saa indgribende Spørgsmaal baade finansielt og skatte-teknisk, at det absolut ikke bør løses ved midlertidig Lov. Og det bør saa meget mere ikke løses ved midlertidig Lov nu, som et af de vigtigste Støttestrukturer for at kunne fastsætte rimelige Skattefradrag jo er Prisniveauet. Men der eksisterer ikke det Menneske, som nu kan have nogen begrundet Mening om, hvornaar Prisniveauet vil falde i Lave. Prisniveauet er jo i en mægtig Bølgegang for Tiden, nærmest nedadgaaende, men under overordentlig stor Uro og Uberegnelighed; der er ingen Tvivl om, at man om et Aar vil kunne skønne med ganske anderledes Sikkerhed om, hvordan Prisniveauet antagelig normalt vil komme til at ligge i den kommende Tid, end man kan gøre det nu. Ogsaa af finansielle Grunde vil det være betænkeligt at gaa ind paa Mindretallets Forslag. Og jeg kan ikke modtage den Anvisning, Mindretallet giver mig paa til Gengæld at forhøje Skatteprocenten, naturligvis særlig paa de højere Sats af Formue- og Indtægtsskatten. Thi jeg er i den Henseende enig med min ærede Forgænger, Dr. Brandes, i, at disse Sats ikke taaler nogen Forhøjelse, de er i Virkeligheden skruede op til en ganske overordentlig stor Højde, saa stor en Højde, at naar man ser rigtigt paa det, tror jeg, det slet ikke er gavnligt for Statskassen. Det har jo allerede foranlediget en ikke ganske ringe Skatteflugt, og den kan blive større i Fremtiden. I hvert Fald maa jeg være enig med min ærede Forgænger i, at en Forhøjelse ikke vil være tilraadelig ogsaa af Hensyn til Statskassens Interesser.

Det er ikke rigtigt, naar et æret Medlem — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Wilmann — sagde, at hvis ikke Lands-tinget havde været, vilde man i Fjor have gennemført Skattefradragene. Nej, det ærede Medlem maatte langt hellere sige: Hvis ikke den daværende Finansminister havde været. Jeg ved nok, at der ogsaa

i Fjor i hans Parti var stærk Stemning for at gennemføre større Skattefradrag, men Finansministeren modsatte sig det med stor Bestemthed, med lige saa stor Bestemthed, som jeg modsætter mig det i Aar, og ud fra ganske lignende Betragtninger. Det var altsaa slet ikke Synet til det slemme Landsting, som den daværende Finansminister paaberaabte sig; det var de rent finansielle og saglige Betragtninger, som jeg ogsaa har paaberaabt mig. Og naar nu det ærede Medlem Hr. Wilmann anfører, at Folk med meget smaa Indtægter lider under denne Lovgivning, maa jeg benægte det. Thi det maa ikke glemmes, at denne ekstraordinære Lovgivning har skaanet de smaa Indtægter i ganske overordentlig høj Grad. Det ærede Medlem mente, at forskellige alderdomsforsørgede blev ramt af den ekstraordinære Skatte-lovgivning. Det tror jeg ikke er Tilfældet; i alt Fald, skulde der være Tilfælde, ganske enkeltvis, vil her være en fortrinlig Anledning for Finansministeren til at udøve den Ret, han har til Fritagelse. Men jeg tror ikke, det er Tilfældet; thi vi har allerede tidligere i de midlertidige Skattelove nedsat Skatten for dem med de smaa Indtægter, endogsaa under det normale. For de Skatteklasser, som ligger under 2 000 Kr., er Beskatningen lavere end efter den normale Skattelov af 1912. Jeg tror ikke, der fra det Synspunkt er noget at klage over her.

Jeg skal derefter omtale Kommunernes Vederlag. Jeg er med nogen Betænkelighed gaaet ind paa det Ændringsforslag, som ændrer Vederlaget fra 1 pCt. til $1\frac{1}{4}$ pCt. af det indkomne Skattebeløb. Jeg maatte nemlig mene, at naar Kommunerne for 1921—22 beholder det samme meget høje Vederlag, de har for det sidste Skatteaar, maatte det være tilstrækkeligt, og det vilde de beholde med 1 pCt., idet Vederlaget nu kan beregnes for indeværende Skatteaar til 2 700 000 Kr. og for det kommende efter de foretagne Beregninger til 2 800 000 Kr. Jeg skal ikke gentage de Betragtninger, jeg gjorde gældende ved Lovforslagets Frem-sættelse og ved dets første Behandling, men det er givet, at Kommunerne i Virkeligheden har faaet en meget betydeligere Indtægt ved den Overgang, som er sket fra Merindtægtsskatten til en Fordeling af omtrent den samme Indtægt paa den almindelige Formue- og Indkomstskat. Merindkomstsskatten gik nemlig Kommunerne forbi; det var den fede Bid, fordi det var de forholdsvis faa Skatteydere med de store Indtægter. Men disse forholdsvis faa Skatte-